

Bericht van de overkant

Rudy Soetewey

Bericht van de overkant

thriller

Voorwoord

Het is allemaal de schuld van mijn vrouw.

Zij beweert al jaren dat ik praat in mijn slaap. Epische verhalen zou ik debiteren, luid en non-stop. Eerst vond ze het grappig, dan probeerde ze uit te vissen of er andere vrouwen in het spel waren, ten slotte ergerde ze zich er alleen maar aan. Wat ze ook probeerde, niks hielp: door elkaar schudden, een trap tegen de benen, aan mijn vinger trekken... Allemaal zinloos. Ik moest en zou mijn zegje doen. Slechts één keer had ze me wakker gekregen: de nacht dat ze in het toilet een spin ontdekte. Waarschijnlijk wakte ze toen ook alle andere bewoners in het appartementsgebouw. Mijn vrouw heeft een luide stem.

Eerlijk gezegd: ik vond het idee belachelijk. Op internet waren wel voorbeelden van het fenomeen te vinden, maar niet genoeg om het geloofwaardig te maken. Bovendien voelde ik er niets van. Iemand die in zijn slaap praat, moet daar toch hinder van ondervinden? Ik sliep echter uitstekend.

Vandaar.

Toen mijn vrouw me voor de zoveelste keer verwijten maakte, had ik er genoeg van. De discussie liep uit de hand en ik daagde haar uit om het nu eindelijk ook eens te *bewijzen*. Ik maakte me boos, ja.

‘Ik praat in mijn slaap, ik snurk, ik woel de hele nacht. Moet je me echt elke dag kunnen bekritisieren om gelukkig te zijn?’

Van het een kwam het ander, vrouw in tranen, je weet hoe dat gaat. Gedoe. Ik besloot om definitief voor uitsluitel te zorgen. Ik had het al meerdere keren aangekondigd, maar deze keer deed ik het écht. Ik schafte me een tweedehands Zoom

© 2020 – Rudy Soetewey & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen
Foto auteur: Vera Vaerewijck

ISBN 978 94 6001 853 4
e-ISBN 978 94 6001 854 1
NUR 332

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

H4n aan – een kleine recorder die vele uren na elkaar kan opnemen –, voorzorg die van een SD-kaart met grote opslagcapaciteit, zette die naast ons bed, en kondigde aan dat ik het ding de hele nacht alle geluid zou laten registreren. We zouden snel weten wie hier overdreef.

Toen we die avond het licht uitknipten, zei mijn vrouw dat ze blij was dat ik het eindelijk zelf eens zou kunnen horen. Zoals ik verwachtte, voegde ze eraan toe dat zij al eerder had overwogen om een geluidsopname te maken, maar dat ze het nooit had durven voorstellen. Toen ik daarop ‘Uiteraard, schat’ antwoordde, draaide ze zich boos om.

Ik geloofde geen woord van haar claim dat ik hele nachten volpraatte. Een opname van louter stilte zou echter niet volstaan als bewijs, vreesde ik: dan zou ik het toestel wel gesaboteerd hebben of zo. Ze was in staat om stiekem zelf iets in te spreken en daarna vol te houden dat het mijn stem was. Dat ik altijd een octaaf te hoog sprak. Ik kende haar zo’n beetje. Dat krijg je na vele jaren huwelijk.

Nog voor ik de volgende ochtend de recorder op de ontbijt-tafel zette, zag ik het al. Mijn vrouw zweeg, maar ze kon de grijns niet van haar gezicht houden. Triomf. Alleen de gepaste muziek ontbrak nog. *De intrede van de gladiatoren* van Verdi – zo keek mijn vrouw.

Toen ik op play drukte, verdween die grijns echter snel. Blijkbaar had ze me wel horen praten, maar tegelijk haar uiterste best gedaan om niet te luisteren – anders raak ik *nooit* in slaap, verklaarde ze.

Ze had gelijk, zo eenvoudig was het. De stem was onmiskenbaar de mijne, en ik had wel degelijk non-stop gebabbeld. Op zich al ongewoon. Bovendien had ik aan een abnormaal hoge snelheid gesproken. In het begin van de opname waarschuwde de stem – ik dus – daarvoor, en raadde aan om de opname eerst via de computer te vertragen. Dat zou de verstaanbaarheid verhogen. Wie was ik om mijn eigen raad niet op te volgen?

Wat we na wat gedoe met de computer te horen kregen...

Ik wist echt niet wat ik ervan moest denken. Ik weet het nog altijd niet, trouwens. Het verbijsterde me. Mijn vrouw geloofde het gewoon niet. In het begin toch niet. Ze dacht dat ik stiekem wakker was gebleven en onzin had uitgekraamd. Alleen: wie houdt dat een hele nacht vol? Aan dubbele snelheid? Uiteindelijk besepte zelfs zij dat zoiets onmogelijk was – en geloof me, dat wil echt wat zeggen.

Onze twijfels maakten uiteindelijk plaats voor consternatie. Was dit mogelijk? Was het authentiek? Was het waar? Was dit inderdaad afkomstig van...

We besteedden de hele zaterdag aan het beluisteren van de opname. We vergaten gewoon te eten. Op het einde van de dag waren we zo verbouwereerd dat we alleen maar naar de sterrenhemel konden staren, verdoofd door een respectabele hoeveelheid wijn. Zoveel vragen, zo weinig antwoorden. Of juist veel antwoorden? Dit kon de wereld veranderen – of ons leven verwoesten, als we niet voorzichtig waren. We zaten met vele vragen, waarvan uiteindelijk maar één fundamentele overbleef.

Wat nu?

Ere wie ere toekomt: het was mijn vrouw die de vraag ook hardop stelde. ‘Jij bent hier de schrijver,’ zei ze. ‘Wat ga je nu doen?’

Tja... Wat doet een schrijver met iets wat hij niet kan geloven? Iets waarvan zijn hele wezen schreeuwt dat het onmogelijk is, maar dat wordt ondersteund door feiten? Waarvan hij weet dat er niet mee geknoeid is? Heel wat collega’s zouden het waarschijnlijk als een geschenk uit de hemel beschouwen. Dat was het niet, geloof me. Als schrijver heb je geen keuze. Er was maar één reactie mogelijk.

Schrijven.

Noteren wat je hoort, woord voor woord, zin per zin. Dat is toch wat er van me verwacht wordt? Nergens mijn eigen mening tussen smokkelen. Me niet laten afleiden door de voortdurende

twijfel over de geloofwaardigheid. Een transcriptie maken van wat het apparaat heeft geregistreerd. Natuurlijk heb ik de stijl wat aangepast: zoveel mogelijk herhalingen geschrapt, aarzelingen eruit gefilterd, hier en daar geherformuleerd. Het leesbaarder gemaakt, zeg maar. Perfect is het zeker niet, maar de essentie leek me belangrijker dan de stijl. Het blijft hoe dan ook een redelijk nauwkeurige weergave van wat ik die nacht uitkraamde.

Nu ja: *ik*? Het was wel mijn stem, maar het waren niet *mijn* woorden. Ik heb wel degelijk andermans woorden uitgesproken en daarna op papier gezet. Waarom?

Lees, en je zult begrijpen.

Hoofdstuk 1

Laat me duidelijk zijn. Ik ben dood.

Overleden, ja. Ontslapen. Ter ziele gegaan. Gestorven dus. Ik ben er niet meer. Morsdood.

Waarschijnlijk geloof je me niet. Tenslotte is het je eigen stem die je hoort, niet de mijne. Maar het zijn wel *mijn* woorden. Alles wat je zult zeggen vannacht heb *ik* naar jouw brein gestuurd. Na mijn overlijden, jawel. Dit gaat over wat mij overkomen is na mijn dood. In het Hiernamaals, Hierboven, *the Afterlife*, de Overkant, of hoe je het ook wilt noemen.

Voor ik jou mijn verhaal laat uitspreken, eerst dit: over enkele ogenblikken zul je dubbel zo snel beginnen te praten. Ik heb het verhaal aan die snelheid doorgestuurd, omdat het vertellen anders te veel tijd in beslag zou nemen. Het is belangrijk dat je het in één keer uitspreekt, in één nacht. Vandaar. Je kunt de opname die je wilde maken – ik kan alleen maar hopen dat je dat ook hebt gedaan – voor het beluisteren best eerst met een computer vertragen.

Klaar? Dan gaan we versnellen. Vanaf nu.

Waarschijnlijk vraag je je nu af: waarom heeft hij *mij* gekozen? Van de ruim zeven en een half miljard beschikbare kandidaten, waarom uitgerekend mij? Dat begrijp ik. We kennen elkaar immers niet. Dat je een schrijver bent, speelde een grote rol bij de keuze, al was de ontdekking daarvan eerder een gelukkig toeval. Ik was bij leven nu eenmaal geen boekenwurm. Ik ken niet eens je naam. Ik heb dus ook nooit iets van je gelezen, maar dat mag je me niet kwalijk nemen. Belangrijker was dat je in je slaap praat. Dat je daar dan ook nog een geluidsopname

van wilde maken, was de kers op de taart. Moeilijk te geloven? Dat begrijp ik. Maar zijn vreemde gebeurtenissen niet het eten en drinken van een schrijver?

Natuurlijk besef ik dat dit ongewoon is. Het overkomt je echt, maar hoe moet ik je dat bewijzen? Niet eenvoudig. Wacht gewoon even af. Dit is helemaal geen verzinsel van je eigen brein. Ik weet bijvoorbeeld dat je je vrouw nooit hebt bedrogen, maar dat je dat eigenlijk best jammer vindt. Misschien een klassieke mannelijke reactie, oké, maar zouden je eigen hersenen dat laatste eraan toevoegen, denk je? Die weten echt wel beter – zeker als je vrouw dit ook kan horen. Maar ik ben geen verzinsel van je brein. Ik ben dat hierboven te weten gekomen. Hoe? Dat is best wel een grappig verhaal. Het was een...

Ik dwaal af. Ik mag geen tijd verliezen. Alleen nog dit: ik probeer jullie van hieruit te waarschuwen. Er is een catastrofe op komst. Nee, ik heb het niet over de klimaatopwarming. Ik heb het over... Wacht, ik moet het verhaal chronologisch vertellen, anders wordt het een zootje. Laat ik dus maar beginnen met het begin. Mijn dood zelf.

Het was al laat die avond. Voorbij middernacht. Ik had zonet een nieuwe vloer gelegd in een huis in Limburg, en om te vermijden dat ik de volgende avond opnieuw zo ver zou moeten rijden, was ik er blijven doorwerken. Ik ben namelijk vloerenlegger van opleiding. Parket, tegels, vasttapijt, linoleum, laminaat – *you name it*. Nadat mijn eigen zaak failliet ging, werkte ik echter enkele jaren als assistent-verkoper op de afdeling vloerbekleding van een multinational. Niet meteen ideaal, maar ja: na een faillissement mag je al blij zijn dat je werk vindt, natuurlijk. Dat ze je dan zomaar kunnen overplaatsen naar een andere vestiging zonder een woord uitleg moet je er maar bijnemen. Maar ze betaalden stipt, dat wel. Het bedrijf had een eigen montage-service, en af en toe sprong ik bij. Geregeld waren er echter klanten die me vroegen of er 'niks te regelen viel', 'want die zogenaamde service van jullie is wel erg duur, hè meneer.'

Natuurlijk viel er wat te 'regelen'. Handje contantje en zonder papieren, dat wel. Mooie bijverdienste? Ja. Maar tegelijk ook een win-winsituatie: het bedrijf een extra aankoop, ik een extra inkomen. Iedereen tevreden.

De autoweg lag er donker en verlaten bij. Dat lijkt misschien voor de hand liggend, maar dat was het niet. De verlichting was als vanouds om besparingsredenen gedoofd. Bovendien was het zo'n nacht waarop de vrachtwagenchauffeurs schijnbaar collectief besloten hadden om zich aan de kant te zetten. Een zwarte, eentonige leegte, zeg maar, na een lange werkdag en met een pijnlijke rug. Moe – de leeftijd waarschijnlijk.

Het uitgelezen ogenblik dus voor een leuke band.

De oorzaak is me nog altijd niet duidelijk. Ik hobbelde ergens overheen, meer niet. Het obstakel zal op het laatste ogenblik wel even zichtbaar geweest zijn in het licht van de koplampen, maar wie focust er nu constant op het wegdek van een lege autoweg?

Ik wist het meteen. Dit was shit. Het woord ontsnapte me dan ook spontaan. Het leek alsof de autoband rechts vooraan hoogstpersoonlijk aan het stuur rukte. Doorrijden tot bij een benzinstation zat er niet in, tenzij ik met een kapotte velg wilde aankomen. Niet meteen de bedoeling.

Dus zette ik me aan de kant. Gelukkig was er een pechstrook.

Daar stond ik dan: voorbij middernacht, moe en geïrriteerd, op de smalle strook tussen een lege asfaltvlakte en een vangrail, naast een overjarige auto met een leuke band. Te midden van een onbewoond, bebost gebied, dat ook nog. Het rook er naar afgevalen bladeren. Potgrond. Nergens een huis te bespeuren. Het was er bizar stil. Alles wat ik hoorde was een eenzame hond in de verte.

Typisch, dacht ik. *Waar* heb ik pech? In het allerlaatste stukje overgebleven natuur van Vlaanderen.

Natuurlijk had ik het eenvoudig kunnen oplossen. Ik was weliswaar niet aangesloten bij een wegwacht, maar dat

maakte niet zoveel uit. Je kon ze altijd bellen. Je betaalde dan wel hoger aansluitingsgeld, maar je werd geholpen. Maar zeg nu zelf: een pechdienst bellen om een band te vervangen? Als man?! Ik was niet van zins me belachelijk te maken. Tenslotte was het niet zo onoverkomelijk. Gewoon pech, geen catastrofe.

Ik zette de auto wat dichterbij de witte streep zodat ik voldoende ruimte had aan de rechterkant. Dan ging ik in de koffer op zoek naar het reservewiel en de krik. Een gevarendriehoek zetten? Waarom? Er was niemand.

Nog over de koffer gebogen, met de krik al losgemaakt, hoorde ik plots ergens in de buurt gemiauw.

Ik ben zelf altijd een hondenmens geweest. Na de dood van Feike, mijn laatste labrador, had ik echter besloten om geen huisdier meer te nemen. Te pijnlijk – dierenliefhebbers weten wat ik bedoel. Maar sociale katten vond ik best wel leuk. Dit beest klonk bovendien alsof het om hulp riep. *Ik zit hier al een tijdje alleen en ik ben bang.* Zoiets. Katten zijn daar meesters in.

Ik wierp een blik achterom. Nul verkeer. Na enkele tellen weer gemiauw.

Nu was het duidelijk waar het beest zat: op de middenstrook van de autoweg. Ik kwam overeind – mijn rug was er niet rouwig om – en liep het asfalt op.

Tijd voor de klassieke kusgeluidjes die je gebruikt om een kat te lokken. Waarom? Zomaar. Impulsief, als altijd. Als ze niet reageerde, dan was dat maar zo. Ik was niet van plan om er veel tijd aan te besteden. Maar je laat zo'n schepsel toch niet zomaar aan zijn lot over?

Na enkele ogenblikken kreeg ik de kat in het vizier. Ze kwam uit de middenberm, zette enkele stappen in mijn richting en bleef dan staan. Niet bepaald groot, en met ogen die zelf licht leken te geven. Ze had een halsband om, merkte ik. Geen wilde kat dus. Gelukkig.

Ik liet me zakken en begon opnieuw geluiden te maken. Ze wilde blijkbaar wel, maar ze aarzelde. Ik wierp een blik opzij.

Ver weg, echt heel ver weg, een vaag licht. Het kon net zo goed een landend vliegtuig zijn. Te ver weg voor enig motorgeluid. Geen probleem dus.

Ik mikte opnieuw enkele kusgeluidjes in de richting van de kat. Onwillekeurig moest ik lachen toen ik het beestje zelf ook eerst in de richting van eventueel aankomend verkeer zag kijken, om pas dan een besluit te nemen. Ze zette voorzichtig enkele stappen dichterbij, keek opnieuw, en slenterde dan met een zwaaiende staart in de lucht tot voor mijn voeten. Daar schurkte ze zich tegen mijn knie aan alsof ze me al jaren kende.

Wat nu, dacht ik. Ik kan ze moeilijk meenemen. Het is iemands kat. Misschien was het beest per ongeluk het huis uit geraakt en stomweg op de middenberm gestrand. Ik zou het snel weten.

De kat liet zich gewillig oppakken. Ik liep tot bij mijn auto, kroop met haar over de vangrail, waadde een eind door het gras tot bij de rand van het bos, en zette haar daar neer. Vanaf hier zou ze haar plan moeten trekken. Ik hoopte alleen maar dat ik de juiste kant van de autoweg had gekozen.

Dat leek het geval. Ze schurkte zich nog twee keer tegen mijn benen aan, en schoot dan het bos in. Tot zover de grote liefde.

Hoewel ik er wat tijd door verloren had, wandelde ik toch met een goed gevoel terug naar de wagen. Misschien moest ik toch maar opnieuw een huisdier nemen. Dan was er iemand die thuis op me wachtte. Waarom geen kat? Die waren zelfstandiger dan honden. Al zou je dat in dit geval niet gezegd hebben: was het nu zo moeilijk om in je eentje een lege autoweg over te steken? Het was hier rustiger dan om het even waar.

Ik haalde het reservewiel uit de koffer, rolde het tot bij het voorwiel, zette het daar tegen de vangrail. Tijd om de bouten los te draaien, de wagen op te krikken en aan de klus te beginnen.

Het was mijn eigen schuld. Ik had in mijn leven al genoeg

banden vervangen om het te kunnen weten, en toch maakte ik opnieuw dezelfde stomme fout. Ik krikte de wagen wel hoog genoeg om het wiel eraf te halen, maar vergat dat een intacte band volumineuzer is dan een lek exemplaar. De wagen stond met andere woorden niet hoog genoeg om het reservewiel er op te kunnen zetten. Na wat gevloek en gesakker moest ik me dus eerst opnieuw vooroverbuigen om de wagen verder van de grond te krijgen.

Waarschijnlijk focuste ik er te hard op. Te veel bezig met me op te winden over mijn eigen stomiteit, boos op de krik, boos op de bandenfabrikant, boos op de kat. Boos op mijn rug, die zo erg protesteerde dat ik me op mijn knieën moest laten zakken om kracht te kunnen uitoefenen.

De verrassing was uiteindelijk te groot, en ik was hopeloos te traag. Laten we het daar maar bij houden.

Vlakbij weerklonk getoeter. Ik kon nog net opzij kijken. De koplampen van een vrachtwagen, die was afgeweken tot over de volle streep die de pechstrook scheidde van de autoweg. De chauffeur had het net op tijd gezien. Hij claxonneerde en stuurde bij.

Jammer dat er ook een aanhangwagen was.

De vrachtwagen zelf miste me op een haar, maar z'n oplegger gaf mijn auto nog net een tik. Aan een behoorlijke snelheid.

Zag ik mijn auto nog bewegen? Dat zal wel. Herinneren doe ik me dat echter niet meer. Daarvoor was er niet genoeg tijd. Alles werd zwart.

Hoofdstuk 2

Vergelijk het met droomloos slapen. Als je daaruit ontwaakt, weet je ook even nergens van. Hoelang de eerste black-out duurde? Waarschijnlijk ongeveer de tijd die verliep tussen de klap van de vrachtwagen en het ogenblik waarop ik wakker werd in de ambulance.

Nu ja, wakker. Helemaal accuraat is dat woord niet. Ik kon weliswaar denken en zien, maar ik voelde niks. Armen, benen, schouders, rug, schedel? Schijnbaar niet langer aanwezig. Toch maakte ik me geen zorgen. Dat ik de rest van mijn leven misschien als een plant zou moeten doorbrengen, kwam niet bij me op. Ik werd te veel in beslag genomen door mijn positie in de ziekenwagen.

Ik stond zowaar rechtop.

In een ambulance? Mijn auto had een dreun gekregen van een voorbijrijdende truck, was tegen de vangrail gekatapulteerd, had me waarschijnlijk zo ongeveer verpletterd, maar wat deed deze verzameling gebroken botten en gescheurde spieren op weg naar het ziekenhuis? Blij zijn het te hebben overleefd? Nee. Meneer vond het blijkbaar nodig om rechtop te gaan staan! In een rijdende ziekenwagen!

Onmogelijk, denk je? Dat dacht ik dus ook. Het *was* alleen wel zo. En niet zomaar rechtop: mijn blikveld was dat van een bewakingscamera aan een plafond. Alsof ik ergens opgekropen was. Ik werd ook niet uit evenwicht gebracht: terwijl de ziekenwagen met loeiende sirenes door straten slalomde, bleef ik moeiteloos overeind.

Een mannenstem haalde me uit mijn verbazing.

‘Hartstilstand! Geen signaal meer!’

Pas toen drong het tot me door dat ik niet alleen was. Twee verplegers, een man en een vrouw. Toen de man zich vooroverboog en zijn beide handen op mijn borstkas zette, kwam de eerste echte schok.

Ik zag mezelf liggen op een brancard.

Terwijl de hulpverlener drukdoende was met de reanimatie keek de vrouw gespannen toe. Na enkele pogingen om mijn borstkas te breken, piepte een toestel. De man keek naar een scherm en knikte.

‘Dit gaat nog gebeuren. Breng de spoedafdeling maar op de hoogte.’

Verbijsterd zag ik hoe de vrouw zwijgend naar een telefoon greep. Keek ik echt naar mijn eigen lichaam? Dat kon toch niet? Hadden ze me misschien een hallucinogene drug ingespoten? Of genereerde mijn brein een soort afleidingsmanoeuvre? Wat was hier aan de hand?

Al snel bleek dat mijn hersenen nog functioneerden. Tot mijn eigen verbazing begreep ik het ineens. Ik had het fenomeen altijd beschouwd als een verzinzel, maar blijktbaar was het dat dus niet. Een OBE wordt het genoemd. Een *out-of-body experience*.

Was ik echt uit mijn lichaam getreden? Waarom? Omdat ik bijna stervende was geweest? Ondertussen klopte mijn tikker toch weer? Waarom was mijn uitzicht dan niet veranderd?

Op dat ogenblik legde de vrouw de telefoon weer weg.

‘Ze zijn op de hoogte.’

Terwijl de man knikte en zich opnieuw over mijn lichaam boog, realiseerde ik me dat ik niet alleen naar mezelf keek zonder spiegel, maar dat ik dat ook nog eens beseftte. Dat was zo’n beetje als dromen dat je droomt. Hoeveel gekker kon het worden?

De vrouw haalde een rol verband uit de verpakking.

‘En?’

De man schudde het hoofd.

‘Ze zullen moeten toveren, vrees ik. Hier is geen beginnen meer aan.’

Geen beginnen meer aan? Dit ging verdomme wel om mijn *leven*! Een of andere halfbakken verpleger die me in de ziekenwagen al afschreef? Was dat onze zogenaamd uitstekende zorgverstreking? Amateurs! We waren hier niet in Amerika, hè!

Ik probeerde te roepen, en toen ik geen reactie zag, probeerde ik het opnieuw. Die tweede poging zal er wel te veel aan geweest zijn. Net toen ik *kijk dan toch omhoog, idioten!* wilde schreeuwen, knipte iemand het licht uit.

Zwart.

***

Ontwaken is iets eigenaardigs. Probeer maar eens uit te zoeken welk zintuig als eerste in actie schiet. Je ogen waarschijnlijk niet. Die zijn per definitie dicht. Oren? Neus? Huid? Moeilijk te bepalen. Maar er moet toch één het eerste zijn?

In mijn geval was het de tastzin. Ik werd me bewust van een bries op mijn gezicht. Mijn hersenen suggereerden prompt een haardroger, al zeiden ze er niet bij wat daarvan dan de bedoeling kon zijn. Daarom opende ik mijn ogen. Of dat dacht ik althans. Ik zag geen verschil. Een diep, vet, loodzwaar zwart, dat was alles. Met een haardroger die in mijn gezicht blies. Een zwarte, ongetwijfeld.

Ik wachtte even. Misschien moesten mijn ogen zich nog aanpassen aan de duisternis. Als er ergens een sprietje licht was, zou ik dat vroeg of laat wel ontdekken.

Het bleef zwart.

Ze hadden me toch niet levend begraven?

Even paniek. Gelukkig realiseerde ik me meteen dat dat wel heel onwaarschijnlijk was. Een kist met een gat in, rechtstreeks verbonden met een gat in het graf, en dan ook nog eens

een loodrechte valwind, exact op de juiste plek? Te veel van het goede.

Maar wat was er dan wel aan de hand?

Een OBE was het niet. Ik zag niks. Dood was ik evenmin. Ik kon denken. *Bijna* dood was ik wel geweest. Was ik dat misschien nog altijd? Was dit dan misschien een BDE, een bijna-doodervaring? Best mogelijk. Niet meteen een geruststellende gedachte, al voelde ik me niet echt ongemakkelijk of bang. Vroeg of laat zou het toch afgelopen zijn. Wij zijn waarschijnlijk de enige diersoort die dat nog tijdens het leven weet, al houden we daar nauwelijks rekening mee. Maar toch: misschien was mijn tijd gewoon gekomen.

Op dat ogenblik veranderde de bries in een kleine storm. Ik kreeg de wind van voren. Het leek alsof ik in vrije val op weg was naar het aardoppervlak. Geblinddoekt, dat wel.

Ik begon me net af te vragen hoelang dit spektakel nog zou duren, toen ik een geweldige por kreeg. Een fractie van een seconde leek het alsof ik tegen een rotswand knalde. Alles verdween gewoon. Laten we zeggen dat mijn hersenen een kortsluiting kenden. Een korte sluiting, zo iets.

Dan was er plots een ziekenhuiskamer.

Een bed, een stoel, een flatscreen tegen de muur, een geopende deur van een badkamer. Lichtgele muren. Naast het bed een kalende man van middelbare leeftijd in een witte jas, en een verpleegster met decennia ervaring en te weinig slaap. Zelf stond ik aan het voeteinde van het bed.

Nu was de schok kleiner. Ook aan een OBE raak je dus gewend. Het leek zelfs logisch. Natuurlijk was het mijn lichaam in dat bed, omringd door een indrukwekkende verzameling draden, statieven en machines. Niet meteen hoopgevend.

De dokter schudde het hoofd.

‘We houden hem in coma, zuster. Hij heeft ongeveer alles gebroken wat een mens kan breken. Er zijn ook een paar organen geraakt. We zouden al blij zijn als we de inwendige bloe-

dingen onder controle kregen. En dan die schedelfractuur.’ Hij zuchtte. ‘We doen ons best, maar...’

Het ontsnapte me.

‘Dat is je geraden ook!’

Een ogenblik lang ergerde ik me aan het feit dat de dokter mij zo ostentatief negeerde, maar hij kon me natuurlijk niet horen.

Hij trok een bedenkelijk gezicht.

‘Wat is er eigenlijk gebeurd?’

‘Een ongeval op de autoweg, blijkbaar. Iemand heeft de hulpdiensten gewaarschuwd dat er een autowrak over een vangrail hing. Die hebben hem gevonden. Meer weet ik ook niet. De politie is er nog mee bezig, denk ik.’

‘Heb je info over hem?’

Ze keek even in een dossiermap.

‘Nee. Waarschijnlijk is de politie nog op zoek naar zijn portefeuille of zo. Als zijn jas in de auto lag, dan zal het nog wel even duren. Het moet een serieuze klap geweest zijn. Hij had geen kans.’

‘Ik ben nog niet dood, hè trut!’

Zinloos. Ze haalde alleen de schouders op. De dokter keek even opzij.

‘Hij leeft natuurlijk nog wel.’

De verpleegster schrok.

‘Hij kan me toch niet horen?’

‘Nee, dat niet.’

‘Toch wel!’

Frustrerend, zelfs als je weet dat ze je niet kunnen horen. Alsof je lucht bent. Al was ik dat in zekere zin ook.

De verpleegster maakte aantekeningen.

‘Is er een kans dat hij het haalt?’

De dokter wierp een blik op een van de schermen naast het bed.

‘Je weet het nooit zeker. Maar de niet-basale hersenactiviteit is minimaal.’

Haar gezicht vertrok in een grimas.

‘Tja... Dan kunnen we alleen maar bidden, zeker?’

Alsof dàt zou helpen! Ze stonden er gewoon op te kijken.
Waarom deden ze niks? Opereren of zo?

De dokter knikte.

‘We moeten zo snel mogelijk iemand uit zijn omgeving proberen te contacteren. Maar als we geen identiteit kennen... Geen nummerplaat van de wagen of zo?’

Bianca schudde het hoofd.

‘Nee. Dat moet allemaal nog komen. Als ze het bij elkaar kunnen puzzelen.’

‘Tja... Laten we dan maar hopen dat hij de ochtend haalt.’

‘Hopen? Opereren, er een team opzetten, medicatie – weet ik veel! Van hopen is nog nooit iemand genezen, pipo! Je laat toch zomaar niet iemand...’

Was het door mijn reactie? Eén van de machines bij het bed piepte in elk geval. Een luide, schelle klank.

Het laatste wat ik hoorde was de reactie van de dokter.

‘Shit!’

Toen werd alles opnieuw zwart.

***

Hoelang het zo bleef? Weet ik niet. De terugkeer verliep geleidelijk. Er verschenen mooie, zachte kleuren in horizontale strepen, die in de verte samenkwamen en een soort tunnel vormden. Bovendien beseftte ik meteen wat er gebeurde. De tunnel, het licht aan het einde ervan, herinneringen aan je voorbije leven, het gevoel van tevredenheid, een reeks overledenen die je verwelkomen – we hebben het verhaal allemaal wel eens gehoord.

Ik werd merkwaardig genoeg ongerust. In al die bijna-dood-ervaringen was telkens sprake van een kracht die je tegenhield en je terug naar het leven trok. Hoelang zou ik daarop moeten wachten? En wat als die niet kwam?

Ik werd afgeleid door een figuur die opdook aan de linkerkant van de tunnel. Ik herkende haar redelijk snel: dit kon alleen maar Feike zijn, de labrador die me twaalf jaar gezelschap had gehouden. Ze zat mooi rechtop en zag er tevreden uit. Ze glimlachte zelfs, wat ik redelijk absurd vond voor een hond. Haar terugzien raakte me wel meer dan ik had verwacht. Het riep zoveel fijne herinneringen op, dat terugkeren plots minder aantrekkelijk werd. Dus ik was in het stadium beland dat bekenden opdoken. Oké. Dan zouden er ook nog wel een aantal mensen verschijnen. Wie? Mijn ouders waarschijnlijk niet. Tenzij tijd geen rol speelde, natuurlijk. Mijn moeder was gestorven in het kraambed en had ik nooit gekend. En mijn vader... Waarom zou iemand die tijdens zijn leven al geen moeite had gedaan om zijn enige zoon in een warm nest te laten opgroeien nu ineens langs de kant komen supporteren? Dat mijn grootmoeder opdook was dan weer geen verrassing, ook al was ze al jaren dood. Vooral als ik wat gedronken had, dacht ik nog wel eens aan haar. Ze had van haar kleinzoon gehouden, maar die was te jong geweest om dat te beseffen. Tot het te laat was. Waarvan hij dan de rest van zijn leven spijt heeft gehad.

We dragen allemaal een geblutst schild mee, vol littekens van emotionele inslagen. Ik begreep nu waarom mensen na een bijna-doodervaring hun leven over een andere boeg gooiden. Het maakte alles zoveel duidelijker.

Op dat ogenblik voelde ik een hand op mijn schouder die me probeerde achteruit te trekken. Ik keek achterom. Niemand.

Terug? Nu al?

In een reflex zette ik me schrap. Terug? Ik had me eigenlijk nog nooit zo relaxed gevoeld. Het was heel aangenaam in de tunnel. Terugkeren leek me geen goed idee. De kans was groot dat me beneden een Stephen Hawking-achtig leven te wachten stond. Dat wilde ik echt niet.

De hand hield zich stil, alsof ze me de keuze liet. Ik wilde